

2023. március 3., péntek – Mt 5,20-26

Nem vagyok szentírástudós, mégis úgy érzem, ebben az igeszakaszban nagy ellentmondás van. Jézus úgy jött közénk, hogy a Szerető Atya mellett tett tanúbizonyságot. Az a jó hír, hogy az Isten Szeretet. Mivel magyarázható akkor ez a fordulat: „Mondatott a régieknek, én pedig mondom nektek”?

Aztán olyan rémisztő fenyegetések következnek, amelyek jócskán túlszárnyalják az Ószövetség büntető Istenének cselekedeteit, még számunkra kisebbnek tűnő bűnök esetében is. Hogy lehetne ezt az ellentmondást feloldani?

Az egyik lehetséges magyarázat az, hogy ezt a szöveget (mármint a fenyegetéseket) nem Jézus mondta, csak az evangélium írójának torz gondolatai, amelyeket az Úr szájába adott. Ezt előképzettség híján én nem tudom megítélni.

A másik, lélektanilag izgalmasabb, hogy esetleg keverednek az igeidők. Ha ez így lenne, akkor tökéletesen érthető lenne az erős fogalmazás. A jó vagy rossz cselekedet ugyanis a szívünkben, lelkünkben gyökerezik. Ha rossz véleménnyel vagyunk valakiről, ha megítéljük, azt megszólás, súlyosabb esetben tettlegességig fajuló bántás követi.

A modern pszichológia bebizonyította, hogy aki másról rosszat gondol, haragot tart, az önmagának árt a legtöbbet. Pszichéje súlyosan károsodik. Már a jelenben kiesik abból a harmóniából, amit a lelkiismeret szerinti élet jelent.

Aki ebből kiesik, hiába hajt végre szakrális cselekedeteket, nem fog segíteni rajta.

Atyám! Segíts minket, hogy mi ki tudjuk zárni elménkből a rossz gondolatokat, amelyek arra sarkallnak, hogy érzelmeink irányítása alatt ártsunk embertársainknak. Add, hogy soha ne essünk ki a Te szeretetedből!

Bandula Mária, Szigetszentmiklós